

Rade Krstič

Podtalnica duše

Brezbesedje

Črka gori kakor ogenj.
V njej tli življenjsko razodetje.

Poslušam to temačno noč,
ki se izrisuje zunaj.

Vsak zlog,
ki se pojavi, je nenadejana skrivnost.

Obljubo imam za začetek
neke nove izkušnje.

Postal bom drevo,
ki korenine pošilja
globoko v zemljo.

Na tak način
se bom rešil smrti.

Pariz, 5. oktobra 1993

Noč v belem žametu

Jesenska je ta noč.
Poslušam jo odprte duše.

Počasi,
a zbrano
drsjijo besede
neslišne pojavnosti.

Dekle,
ki jo občudujem,
se zvesto izogiba odgovorom.

Razmišljam,
ali lahko pošljem
svoje čustvo v njeno srce.

Kaj se bo zgodilo,
ko bo poljub kraljeval
na ustnicah, ki molčijo?

Kako bo noč v belem žametu
izpisala svojo zadnjo besedo?

Potopljene misli

Vsekakor jih je treba načeti.
Poglavja so zapisana v večnost.

V tišini okrevajo.
V glasbi odlašajo.
Tako se zgodi,
da besede obstanejo
in vzvalovijo v svetlobi.

Nič več se ne premakne.
Nič več se ne odtuji.

Bile so potopljene
v neskončnem slikanju
prizadetega enakonočja.

Bile so odigrane
na tistem glasbilu,
ki so mu notna razmerja

povišala oprijeto sozvočje
razigranih besed.